

VIRGINIE GRIMALDI

PARFUM
ŠŤASTIA
NAJKRAJŠIE
VONIA V DAŽDI

Lindeni

Parfum šťastia najkrajšie vonia v daždi

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Virginie Grimaldi
Parfum šťastia najkrajšie vonia v daždi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

**PARFUM ŠŤASTIA
NAJKRAJŠIE VONIA
V DAŽDI**

**VIRGINIE
GRIMALDI**

**PARFUM ŠŤASTIA
NAJKRAJŠIE VONIA
V DAŽDI**

Ljndeni

*„Nikdy nevieš, aký si silný,
kým ti nezostane nič iného.“*

Bob Marley

Môjmu manželovi a mojim synom.

Prológ

20.40

Mešká. Ako vždy. Aj na naše prvé rande meškal, našu svadbu ledva stihol, bol by schopný zmeškať aj vlastný pohreb.

„Prinesiem vám zatiaľ niečo na pitie?“

Odkedy netrpezlivo čakám v reštaurácii, čašník je pri mojom stole už tretí raz. Nemám chuť objednať si bez Bena, no ešte trápnejšie je sedieť naprázdno sama pri stole. Objednám si teda pomarančový džús.

„Keď príde môj manžel, dáme si fľašu Dom Pérignonu.“

Čašník prikývne a odchádza k baru. Nie som si istá, či sa mám cítiť hrdo alebo zahanbene, veď zmienkou o šampanskom som si iba kúpila jeho trpezlivosť.

21.00

Nemám rada šampanské. Neznášam alkohol všeobecne a vyhybam sa všetkému, čo by mi mohlo spôsobiť stratu kontroly. No dnes večer urobím výnimku. Desať rokov manželstva predsa neoslavujete každý deň!

Sedemdesiaty druhý raz hodím očkom na telefón. Sieť je v poriadku. No nijaký odkaz. Každú chvíľu by mal doraziť. Hodina meškania uňho ešte nič neznamená.

Minulý rok sme si dohodli schôdzku o 19.30, a on prišiel o 21.00. Môžete sa s ním preventívne dohodnúť o hodinu skôr, nepomáha to – nikdy to nestihne včas.

U mňa je to presne naopak – všade som prvá. Vždy rátam s nepredvídanými okolnosťami, len aby som ne-meškala. Znervózňuje ma už len pocit, že by na mňa niekto musel čakať.

Skvele sa dopĺňame: ja vždy chodím skôr, on mešká, no spolu prideme načas.

21.15

Chodievame sem každý rok.

Pre väčšinu návštevníkov je to len dobrá reštaurácia s panoramatickým výhľadom na Arcachonskú panvu. Pre Bena a mňa je to *naša reštaurácia*.

Pred jedenástimi rokmi ma tu „takmer“ požiadal o ruku, po tom, čo vybral všetky peniaze z účtu a kúpil mi tanier morských plodov a pozlátený zirkónový prstienok. Po štyroch rokoch spoločného života sme si boli celkom istí: spoločne pozbierame vrásky a spomienky.

Čašníik si ma podozrivo premeriava. Práve sa ho chystám spýtať, či mám na hlave kraba alebo čo, keď si uvedomím, čo ho znepokojuje: už asi hodinu sa prihlúplo usmievam. Čakám na niekoho, kto sa nedostavil, no celá žiarim. Chudák čašníik, zrejme si myslí, že som nejaká svätica.

21.30

Dúfam, že dnes bude mať Ben lepšiu náladu ako v posledných týždňoch. Musíme si len nájsť chvíľu pre seba, iba my dvaja, mimo turbulencií každodenného života.

Už celé týždne odrátavam dni. Výročie našej svadby je zakaždým najkrajším večerom v roku. Celý čas sa držíme za ruky (a pritom jeme kraby – viete si to predstaviť), smeje sa na tých istých spomienkach, no každým rokom viac, vyznávame si lásku tak, že Rómeo by zbledol od závidi, pozeráme na seba pohľadmi plnými nehy, plánujeme budúcnosť, a keď odchádzame, sme doslova nabití láskou.

Na desiate výročie som naplánovala ďalšie prekvapenie. Nad reštauráciou, v izbe číslo 211. Pod šatami mám červenú spodnú bielizeň, jeho obľúbenú. Bude sa mu to páčiť. A mne zrejme tiež.

22.00

Dopila som pohár. Aj druhý. Vytočila som Benovo číslo, no nezdvihol to. Poslala som mu dve esemesky. Kde toľko trčí? Nezabudol náhodou? Žiadna odpoveď. Snažím sa odohnať obavy. Pri šoférovaní mal vždy ťažkú nohu, možno tak chcel dobehnúť meškanie. Ja som zasa za volantom prehnane úzkostlivá. Ďalšia vec, v ktorej sa doplňame.

Čašníik na mňa zmätene pozerá. Upokojujem ho:
„Len žiadny strach, príde.“

Ibaže neviem, koho to chcem vlastne upokojiť.

22.30

V reštaurácii sa pomaly chystajú zavrieť, no ja neprestávam dúfať. Nemôže neprísť. Dobre, možno má v poslednom čase iné starosti, no dnes večer ho nič neospravedlňuje. Možno sa stalo niečo vážne a zavolá mi z nemocnice.

Určite je už na ceste, každú chvíľu sa zjaví vo dverách. To by mi predsa neurobil. To by *nám* predsa neurobil. Nechať ma v šticu na výročie svadby, to by už bolo definitívne. Určite príde. Zostáva mu ešte tridsať minút.

Dvadsať.

Pätnásť.

Desať.

Osem minút.

22.52

Dvere sa otvoria a čašníik sa na mňa usmeje. Vedela som to.

Sivé nohavice. Snehobiela košeľa. Čierne topánky. Okamžite ho spoznám. Ide ku mne. No nie je to Ben.

„Vedel som, že budeš tu. Poď, pôjdeme domov.“

Pokrútim hlavou. Zostáva desať minút, možno ešte príde.

„Tak poď, Pauline. Mama si robí starosti.“

„Ocko, počkaj. Určite príde.“

Otec si odtiahne stoličku a posadí sa oproti mne. Položí mi ruku na plece a stisne ma, akoby ma chcel vrátiť do reálneho sveta.

„Dobre vieš, že nepríde, srdiečko. Len sa trápiš... Opustil ťa už pred tromi mesiacmi. Tak poď, pôjdeme domov.“

Kapitola 1

O mesiac

Prebúdžanie je zo všetkého najťažšie. Niekoľko sekúnd, niekedy je to menej, inokedy viac, niekedy ubehnú rýchlejšie, inokedy pomalšie, si môj mozog ešte naplno neuvedomí realitu. A potom príde kruté prebudenie.

Ešte horšie sú rána po nociach, keď sa mi sníva, že sme ešte spolu. Otvorím oči a namiesto bielych záclon, fotografií z Korziky a jeho hrude niekoľko centimetrov od mojej sa pozerám na ružovú stenu, plagát z filmu *Titanic* a svoje opustené telo v úzkej posteli. Ani neviem, čo je horšie: strata manžela, rozpad našej rodiny alebo fakt, že som sa v tridsaťpäťke ocitla naspäť v detskej izbe.

Čas vraj lieči smútok, no u mňa je to naopak. Najskôr som sa necítila zle. Bola som si istá, že Ben sa vráti. Bolo to iba hlúpe nedorozumenie, určite to nemyslel vážne, uvedomí si to a potom sa na tom obaja zasmejeme. On ešte viac ako ja.

Potom sa dostavil hnev. Teda takto si to chcel? Myslíš si, že ťa potrebujem? Len sa pozri, chlapče, mám sa fajn, pozri sa, ako si žijem, aj bez teba. Tak veľmi som si to nahovárala, až sa mi podarilo presvedčiť samu seba.

Aj bez neho sa mi prekvapivo žije celkom dobre, veď tí, čo nezvládajú smútok z odchodu partnera, sú slabosi. A kvôli Benovi sa určite nebudem trápiť!

V mojom odhodlaní sa však začali objavovať trhliny. Raz to bola nechuť vstať z postele, inokedy náhle podráždenie, bezdôvodné slzy, záchvaty paniky... Postupne sa mi do tela vplazila prázdnota. Radosť zo mňa vyprchala, chuť do života sa kamsi vyparila, nádej sa stratila. Žijem, pretože musím. Existujem akousi zo-trvačnosťou. Telo funguje, no vnútri som vyhasnutá.

Ľudia ma chvália, že to dobre zvládam, že mám kormidlo pevne v rukách. Hovoria, že som odvážna. Ako sa len mýlia! Ak bojujem, tak len zo strachu. Keby som prestala bojovať, potopím sa a stiahne ma to na dno.

Raz za deň však prežívam chvíľu šťastia.

Je sedem tridsať. Otec ešte spí a mama sa sprchuje. Potichučky otváram dvere na izbe, kde kedysi spávala moja sestra. Izba je ponorená do tmy, no tiché odľukovanie ma dovedie k posteli. Nahmatám paplón a pod ním malé teplé telíčko. Pohladím ho po líčku, po vlasoch, jemu sa zrýchli dych a ospalo zívne. A potom ma jeho hlások zasiahne priamo do srdca: „Doblé láno, mami!“

Rúčkami ma objíme okolo krku a na líce mi mľaskne hlučný a vlhký bozk. Zaborím mu nos do krku, ktorý ešte bábätkovsky vonia, a zhlboka sa nadýchnem. Je natankované doplna.

Deň sa môže začať.

Kapitola 2

Keď vojdeme do kuchyne, mama už pije kávu a pritom stíha listovať v časopise. Jules pohladí Minu, boxera mojich rodičov, potom sa vyškriabe starej mame na kolená a túžobne sa zahľadí na hrianku s maslom.

„Dobré ráno, srdiečko, dobre si sa vyspal?“

„Pozli, stalká, mám na sebe tličko Pissedelmann!“

Zahundrem *bré ráno*, mama sa na mňa usmeje.

„Dáš si hrianku?“

A toto mi robí každé ráno. Dobre vie, že nie som hladná a jem iba minimálne, len aby som neochorela, no vie aj to, že hrianku od nej neodmietnem. Viem, koľko námahy ju to stojí.

Moja mama a príprava raňajok – niečo také neslýchané sa nestalo od roku 1980. Som si istá, že kým sme sa k nim s Julom nenastahovali, ani netušila, kde majú šálky a lyžičky. Už štyri mesiace robí veci, o ktorých som si myslela, že ich nevie, a to iba preto, aby mi veci uľahčila a dodala chuť do života. Pred naším príchodom obliekla posteľ, upratala mi veci do skrine, pripravila dve jedlá (cestoviny a pizzu), ožehlila Julovi tričko, každé ráno natiera hrianky maslom a varí kávu, dokonca som ju pristihla, ako na nás čaká v záhrade a tvári sa, že strihá ruže. Pritom je schopná skosiť rast-

linu už len pohľadom. Máme zložitý vzťah, no nie natoľko, aby som ignorovala jej snahu.

Prikývnem. Celá šťastná sa podujme odkrojiť krajec chleba, a vtedy do kuchyne vojde otec, zababušený v hnedom župane, ktorý má hádam od narodenia.

„Nechaj, urobím to!“

Mama však nemá v pláne vzdať sa bez boja. Môj otec je totiž dobrá víla tohto domu. Zametať, ochutiť, namaľovať okenice, vybrať riad z umývačky – to je jeho. Odkedy je na dôchodku, venuje sa domácnosti naplno a nedovolí, aby ho z piedestálu zhodila nejaká začiatočníčka. Ak niekto nad týmto zvláštnym rozdelením úloh krúti hlavou, moja mama tvrdí, že sa obetuje pre manžela, aby ho neobrala o radosť starať sa o dom, na čo sa môj otec bráni, že mama mu nedáva na výber.

V skutočnosti potreby jedného dopĺňajú slabé miesta toho druhého a naopak, ako dva kúsky lega, ktoré do seba dokonale zapadnú.

Aj ja som v Benovi našla svoj chýbajúci kúsok skladačky. No potom sa cez nás prevalil nákladiak a všetko rozbil na márne kúsky.

Kapitola 3

Časom sa vraj všetko poddá. Čas údajne zahojí každý smútok a premení ho na nostalgickú spomienku. V dobrej viere si teda vyplňam dni rutinou a vytváram si rituály.

Moje dni sa až na zopár drobností podobajú ako vajce vajcu: Jules, práca, nepokojný spánok. Každý druhý víkend, keď mám Jula, robíme všetko možné. Víkendy, keď ho má Ben, prespím.

V takomto horúčkovitom tempe žijem už štyri mesiace. Mám všetky predpoklady prežiť desať rokov v jednom okamihu.

Každé ráno som v agentúre prvá. Všetko je na svojom mieste, a keď prídu moji kolegovia, mám už prečítaných niekoľko mailov.

Som asistentkou v pracovnej agentúre. Rozprávam sa so záujemcami o zamestnanie, pomáhám im vyplňať formuláre, zostavujem ponuky, prideliť miesta a starám sa o administratívu, zatiaľ čo obchodné oddelenie má na starosti portfólio klientov.

Pre mnohých návštevníkov agentúry sme poslednou nádejou. Prídu k nám po návšteve úradu práce, náborových stredísk, inzerátov v supermarketoch a skúsenostiach s inými agentúrami, ktoré ponúkajú podradné

zamestnania. Apaticky odpovedajú na moje otázky a prikývnu, keď im poviem, že sa im ozvem, ak niečo pre nich nájdem. Milujem chvíle, keď sa to podarí. Vtedy si pripadám ako Santa Claus – už len brada mi chýba.

V poslednom čase však nemám v noši žiadne darčeky. Registrujem zápisy a ponuky, priradím vhodného človeka, a keď sa poteší, je mi to srdečne jedno. Na mojom EKG by ste nevideli žiadne výkyvy.

O jedenástej vchádza do agentúry pán podnikateľ Bussy, jeden z našich najväčších zákazníkov. Moja zlá nálada dosahuje vrchol. Od rána som si už musela vypočuť tradičnú kôpku požiadaviek:

„Cez víkendy nepracujem, ani po štvrtaj.“

„Neposielajte mi sem žiadnu netýkavku, odoženie mi všetkých zákazníkov.“

„*Yes, I spoke English very good.*“

Červenolíci pán Bussy s rozopnutou košeľou ponúkajúcou neodolateľný pohľad na jeho huňatý porast sa zrejme rozhodol priliať poslednú kvapku. Hovorí nahlas, akoby chcel zdôrazniť dôležitosť svojich slov.

„Tak čo, pipuška, dnes sme si nestihli zájsť na ušné?“

Hoci som na jeho familiárnosť zvyknutá, dnes mi škripe v ušiach ako necht po škridle. Vyčarím profesionálny úsmev.

„Dobrý deň, pán Bussy. Čo môžem pre vás urobiť?“

„Úplne by stačilo, keby si si robila svoju robotu!“ odpovie a hlučne sa rozrehoce. „Povedal som ti, akých ľudí mi nemáš posielat'. Kašľala si na to – a dnes ráno som musel dvoch vyraziť zo stavby. Buď taká milá a zapíš si to tam veľkými písmenami.“

Viem presne, o čom hovorí. No keďže sa rozhodol, že som hlúpa, pristúpim na jeho hru:

„Čo presne si želáte, aby som si zapísala?“

„Že nechcem žiadnych černochoch. Sú to povalači, urobia polovicu roboty, už mám toho dosť. Ten, čo som ho dnes ráno vyhodil, vyzeral, akoby bol v celkovej narkóze. Zapiš si: *žiadni černosí, iba Portugalci*. Ešte tak Arabi.“

„Viete, že to nemôžem.“

„A v čom je problém?“

„Je to rasistické, nezákonné a navyše nemorálne.“

Zhovievavo na mňa fľochne.

„Na tvoj názor som sa nepýtal, platím tvojmu šéfovi dosť na to, aby si robila, čo ti poviem. Buď teda taká milá, vezmi pero a napíš na môj spis: *žiadny černoch*.“

To je už na mňa priveľa, úsmev mi zamrzne na tvári. Vulgárna hlúposť tohto chlapa ma dorazí. Pán Bussy vstáva, vezme modrú fixku a zamáva mi ňou niekoľko centimetrov od hlavy.

„Haló, je tam niekto?“ zareve a hodí mi fixku na stôl. „Typická blondína! Akoby sa tu všetko krútilo podľa nej. To sme dopadli vo Francúzsku! Táto tu určite nepracuje vďaka svojim diplomom. Chudák jej manžel, ten určite...“

Zvyšok už nepočujem. Presne v tej chvíli sa mi mozog prehodí do režimu *stand-by* a moje telo zapne autopilota.

O hodinu som na koberčeku u Pascala, môjho šéfa.

„Čo vám preskočilo?“

Táto otázka trápi od toho incidentu aj mňa. A odpoveď netuším.

„Pauline, chápem, že prežívate ťažké obdobie, no takto sa k zákazníkovi nesmiete správať. Hodinu mi trvalo, kým som pána Bussyho presvedčil, aby s nami nerozviazal zmluvu. Vaše správanie poškodzuje agentúru.“

„Veľmi ma to mrzí, mala som sa ovládnuť. Ale bol vulgárny, urážal ma...“

Pascal ma zastaví pohybom ruky.

„Viem, viem, je to grobian. Je to však aj jeden z našich najväčších klientov, musíme teda robiť ústupky. No nič neospravedľňuje vašu reakciu. Pri vás som zvyknutý na profesionálnejší prístup.“

„Je mi to naozaj ľúto, viete, že sa mi to nestáva.“

„Viem, a preto vás nepotrestám. Potrebujete si trochu oddýchnuť. Choďte k lekárovi, potom domov a vráťte sa o týždeň. Poradíme si bez vás.“

„Nie! Len to nie! Som schopná pracovať!“

Vstane, pokrúti hlavou a prejde ku mne.

„Už nejaký čas ste mimo, robíte jednu chybu za druhou. Oddýchnite si, nerobte si starosti, podržím vám miesto.“

„Prosím vás, Pascal! Musím pracovať, toto mi nerobte!“

Položí mi ruku na plece.

„Pauline, musím vám pripomenúť, že ste práve hodili sklenené ťažidlo do intímnych partií pána Bussyho? Do budúcej stredy vás tu nechcem vidieť. Pár dní oddychu vám spraví dobre.“

Vzdávam sa. Akýkoľvek protest by bol zbytočný.

Čas. Čo len s ním budem robiť?

Kapitola 4

Syndróm vyhorenia. Lekárov verdikt je neodvolateľný. Aj tak sa bránim, som si istá, že nepotrebujem péenku.

Nechápem, prečo by som mala byť vyhorená. Nie som prepracovaná. Ani mladá mamička.

Doktor vystrúha výraz, ktorý má zrejme nacvičený pre milých pacientov, ktorí si odmietajú priznať realitu. Bol pri mojom narodení a nikdy nevynechá príležitosť dať mi najavo, že ma pozná lepšie ako ja.

„Pauline, priviedol som ťa na svet. Nebola si väčšia ako moje predlaktie, držal som ti hlavu v ruke, pozrela si sa mi rovno do očí a ocikala si ma. Naozaj si myslíš, že mi niečo zatajíš?“

„Nič pred vami neskrývam, len vravím, že nemám dôvod byť vyhorená. Iba mi trochu povolili nervy v práci, no spôsobili to okolnosti. Cítim sa dobre, som len trochu unavená.“

Pokrúti hlavou.

„No tak. Máš pravdu, nie som najmladší, no stále som dobrý lekár. V poslednom čase bolo toho na teba veľa, nešetřila si sa, práve naopak. Musíš si oddýchnuť, vypíšem ti péenku, o dva týždne prídeš na kontrolu a znova to preberieme.“

„Dva týždne, vy žartujete! Nič mi nie je, musím chodiť do práce.“

„Pauline, dobre ma počúvaj. Nie si v poriadku. Od poslednej návštevy si schudla osem kíľ, si len košť a koža a tlak ti vystrelil po plafón. Zložíš sa, myslí na to, že máš dieťa...“

„Viem! A dobre sa oň starám, robím všetko pre to, aby bolo šťastné. Ale ak mi zabránite chodiť do práce, nezvládnem to.“

Otvorí notes a začne si tam čosi čmárať.

„Dva týždne. A už nechcem nič počuť. Ver mi, potrebuješ ich. A choď za doktorom Pasquierom. Je to výborný psychiater, pomôže ti.“

Od lekára teda vychádzam s receptom na tabletky na spanie, péenkou a odporúčaním na psychiatriu. A som pevne rozhodnutá, že nič z toho neopustí moju kabelku.

Kapitola 5

Každý druhý piatok mi odtŕhajú časť tela.

Stlačiť tlačidlo domového vrátnika.

Počkať na šŕuknutie.

Zatlačiť na ťažké sivé dvere.

Privolať výťah.

Stisnúť malú rúčku.

Vojsť do výťahu.

Sústrediť sa na zatvárajúce sa dvere výťahu.

Prvé poschodie.

Druhé poschodie.

Vyjsť z výťahu.

Prejsť dvanásť krokov, ktoré nás delia od dverí bytu.

Počuť tichý chichot od nedočkavosti.

Nadýchnuť sa.

Nasilu sa usmiať.

Zazvoniť.

Pozerať sa na dvere, ktoré sa otvárajú.

„Ocko!“

„Ahoj, veľkáč, ako sa máš? Dobrý večer, Pauline.“

„Dobrý večer, Ben. Privedieš mi ho v nedeľu o 19.00?“

„Okej.“

„Tu má veci. Aj plyšiačika.“

„Okej.“

„Ahoj, srdiečko. Uži si to.“

„Ahoj, mami. Aj ty si to uži!“

Silno ho objať.

Uložiť si do pamäti jeho vôňu.

Odolať chuti nikam ho nepustiť.

Otočiť sa.

Počuť zvuk zatvárajúcich sa dverí.

Zať zuby.

Kapitola 6

Mama si myslela, že pripečené kurča a zlepené cestoviny mi zlepšia náladu. Zrejme sa mýlila.

Premŕvam sa v tanieri. Otec s námahou prežúva. Aj mama radšej vedie konverzáciu, ako by mala ochutnať tú hrôzu.

„Dnes večer by si mohla ísť pozrieť priateľov!“

„Akých priateľov?“

„Tých, s ktorými si sa stretávala predtým. Nathalie a Marca, Julie, Samiru a jej manžela, už neviem, ako sa volá, alebo tých kamarátov z Paríža, čo majú tie dve dievčatká...“

„Radšej zostanem tu. Pôjdem skoro spať.“

„Dobre by ti to padlo,“ ozve sa aj otec. „Už dlho si sa s nikým nestretla, mala by si využiť, že je Jules u otca, a niekam si vybehnúť.“

„Inokedy... Som unavená, idem do izby.“

Vložím tanier do umývačky, pobožkám rodičov a unikám do izby k seriálu. Samozrejme, že mi Nathalie, Julie aj ostatní chýbajú. Niekedy mi volajú, no nedvíham. Odkedy sme sa s Benom rozišli, s nikým sa nestretávam.

Trpím egoistickým smútkom. Som s kamarátmi, iba ak mám dobrú náladu. Nerada prekážam. A smútok prekáža.

* * *

V priebehu polhodiny som začala pozeráť tri seriály, no všetky som zastavila. Ani jeden ma nezaujal natolko, aby som prestala premýšľať. Čo je to so mnou? Zvyčajne sa mi darí dostať myšlienky pod kontrolu. Keď sa rozhodnem sústrediť na nejaký film, knihu či inú činnosť, aj myšlienky ma poslúchnu. No dnes si robia, čo sa im zachce.

Rozmýšľam, či už Jules zaspal. Dúfam, že mu veľmi nechýbam. Teda, trochu by som mohla. Zrejme si na to zvykol. Chcela by som mať štyri roky. Zneistiem. Zaujímalo by ma, či chýbam aj Benovi. Myslí na mňa občas? Možno niekoho má. Zlepené cestoviny sa derú von. To sa spraví. Nespraví. Otec by mal vyhodiť ten župan. Tento seriál nestojí za nič. Ten čierny pulóver mu tak pristal! Prečo sa nám to stalo? Ten herec má bradu ako Ben. Zrejme to už ľutuje. To si odskáče. Nie, hodím sa mu okolo krku. Nie, odskáče si to. Ak sa mu hodím okolo krku, odskáče si to? To kurča bolo odporné. Čo len budem do stredy robiť? Nenávidím ho. Milujem ho. Jules má na ramene modrinu. Moje bábätko. Som smädná. Ben sa rád pozerá na tento seriál. To dokazuje, že aj on sa môže myliť. Kašlem naňho. Idem sa napiť.

Rodičia sedia na gauči, lúštia krížovky a popritom občas hodia očkom na telku. Mina je rozvalená medzi nimi a laby jej visia vo vzduchu.

„Kam ideš?“

„Do kuchyne, idem sa napiť.“

Otec vstane a Mina za ním.

„Počkaj, prinesiem ti niečo.“

Musím sa zasmiať nad tým, ako ma chce obslúžiť. Už dávno som sa nezasmiala. So smiechom je to však očividne ako s bicyklovaním, tiež sa to nezabúda.

„Ocko, hádam si viem pustiť vodu z kohútika.“

Otec je šťastný, že sa mu podarilo rozosmiať ma, a dodáva:

„Nedala by si si radšej kolu? Alebo pomarančový džús. Možno je tam aj mäťový sirup...“

Aj mama mu prichádza na pomoc, keby niečo.

„Nedala by si si kávu? Alebo kúsok koláča. Ešte zostal v chladničke. Musíš pribrať, bojím sa o teba.“

Takto mi pobiehajú pred očami, pripravení splniť mi každé želanie. Keby som od nich chcela tanier morských plodov, bez váhania by mi po ne skočili do mora.

„Dám si iba pohár vody.“

Mám iba jedno želanie: šuchnúť sa pod paplón a konečne nájsť seriál, ktorý by mi zabránil premýšľať. No otec na mňa hodí pohľad psa opusteného na odpocívadle pri diaľnici. Bez slova sa vrátim do obývačky a sadnem si medzi nich na gauč. Nemôžem im pridať starosti. Nemajú to so mnou ľahké.

S otcom na pravom boku, mamou na ľavom, Minou pri nohách a *Expertmi* v telke strichnem na vhodnú chvíľu vypariť sa, keď mama zaútočí na naše mozgové bunky:

„Predčasné vypovedanie zmluvy na šesť.“

„Aké písmená tam máš?“

„Druhé je O, štvrté V. Netuším, čo to môže byť...“

Pozriem na krížovku a na pár sekúnd sa zamyslím, kým nájdem riešenie. Konečne mám zámienku, aby som sa mohla vrátiť do postele.

„Rozvod, mami. Rozvod.“

Kapitola 7

Nielen Ben ma opustil. Odišla s ním aj moja chuť do života.

V poslednom čase často myslím na tetu Annie. Asi pred desiatimi rokmi ju po dvadsiatich piatich rokoch spoločného života opustil manžel. Totálne ju to zobralo, taký smútok sa len tak nevidí. Bolo mi jej veľmi ľúto. Prvý mesiac. Po štyroch týždňoch, ktoré som považovala za dostatočne dlhú dobu na smútok z rozchodu, som však nechápala, prečo sa stále trápi. Rozhodol sa odísť, nezomrel, prečo si nahovára, že jej život sa skončil? Je načase obrátiť stranu a pozbierať sa. No dnes jej rozumiem... Veľké teórie platia iba pre tých, ktorí nepoznajú skutočný život.

Môj brat a moja sestra majú dnes prísť na večeru. Ešte tu ani nie sú a ja už túžim po tom, aby odišli. Takisto by som reagovala, keby mi povedali, že som vyhrala milión alebo že všetci moji blízki náhle zomreli: nezaújímalo by ma to.

Otec strčí hlavu do dverí mojej izby:

„Ideš mi pomôcť s večerou?“

Schválne sa pritom škerí od ucha k uchu, akoby ma prizýval prinajmenšom k práci na Sixtínskej kaplnke.

Horko-ťažko sa zdvihnem z postele, na ktorej som od rána napodobňovala morskú hviezdicu. Možno mi pri šúpaní zemiakov rýchlejšie prejde čas.

Sotva bolo jedlo v rúre, ozval sa v predsieni hlas mojej sestry. Prišla skôr, to máme obe spoločné a tým sa líšime od mamy: my sme pedantky, ona je bordelárka, my sme perfekcionistky, ona na veci kašle. Občas sa pýtam, či nás nenašla kdesi na ulici.

Emma priviedla celú svoju rodinu. Jérôma, svojho manžela, ktorý si otvára piatu kanceláriu v Štátoch, a ich tri deti: pätnásťročného Milana, ktorého má Jérôme z predchádzajúceho manželstva a ktorý tento rok maturuje, päťročnú Sydney, ktorá sa vie pozdraviť v dvanástich jazykoch, a Nouméu, ktorá sa sotva narodila a už celú noc prespí. Má šesť mesiacov a vôbec by ma neprekvapilo, keby sme sa dnes pri večeri dozvedeli, že sa naučila pilotovať lietadlo.

Mám podozrenie, že svojim deťom vyberali mená tak, že náhodne zapichli prst na mape sveta. Vďakaobu, že sa netrafili do Tenochtitlanu.

Sestra ma s úsmevom objíma:

„Dobre vyzeráš!“

No zbohom, musím vyzeráť príšerne, keď mi vystrúhala taký kompliment. Poďakujem sa a tiež ju objímam. A predstavenie sa môže začať.

„Jules tu nie je?“

„Nie, je u Bena.“

„Škoda, Sydney sa naňho tešila. Nakreslila mu obrázok, neverila by si, že to kreslilo dieťa! Na budúci rok ju zapíšem na hodiny sochárstva, taký talent treba pod-

poriť. Videla si, ako Nouméa narástla? Už sa jej prerezali dva zuby, pediatrička hovorí, že je to veľmi skoro. Zoberieš si ju na ruky?“

„Nie, ďakujem.“

„Raz to musíš skúsiť, nezabúdaj, že si jej krstná mama. Už pekne drží hlavičku, nemusíš sa báť.“

„Emma, poď mi pomôcť s nápojmi!“

V duchu ďakujem otcovi, že ma vyslobodil z tejto nepríjemnej situácie.

Kedy sa vlastne naše cesty rozdelili? Keď sme boli malé, boli sme nerozlučná dvojica. Emma je o dva roky mladšia, no vyrastali sme ako dvojčky. Romain sa narodil päť rokov po nej a nikdy sa mu nepodarilo stať sa riadnym členom našej malej svorky. No dnes mám oveľa bližšie k nemu.

Keby Emma nebola moja sestra, nezniesla by som ju. Neprekážalo by mi, ako sa neprestajne nadchýna svojím dokonalým životom, keby sa starala aj o ostatných okolo seba. No ak to netrápi ju, ani mňa nemusí. Volá mi iba vtedy, keď niečo potrebuje, nepočúva, keď sa jej človek potrebuje zdôveriť, nerobí si starosti o iných. Nič od nej nečakám a pri spomienke na to, ako sa v posledných štyroch mesiacoch úplne odmlčala, si vravím, že je to tak dobre.

„Ide sa servírovať aperitív, Romain tu určite bude každú chvíľu!“

Otec porozkladá na podnos poháre, ovocný džús, ružové víno a parmezánové keksíky, ktoré upiekol na túto príležitosť. Jérôme k tomu priloží fľašu vína.

„Je to *Château Pape Clément* 2009,“ dodá akoby nič.

„Také plytvanie!“ zvolá mama. „Musíme ho odložiť na nejakú oslavu!“

„To, že sme sa takto všetci zišli, je predsa dôvod na oslavu! A pri dezerte sa môžete tešiť na ďalšie prekvapenie!“

Mama sa zachichoce. Sestra sa na ňu zbožne zahľadí.

„Otec, nalejte si trochu, prosím!“

„Veľmi dobre vieš, že nemôžem, Jérôme.“

„No tak! Iba si omočíte pery v skvostnom víne, neznamená to, že začnete znova piť! Toto víno je oveľa lepšie ako tie vaše brečky!“

Málo chýba a vrazím mu jeho skvostné víno do najhlbšej časti jeho tela (a tým nemám na mysli mozog), no v tom na scénu vstúpi môj brat.

„Hello, všetci!“

Mňa objíme prvú a pritom ma pohladí po chrbte. Tichý prejav bratskej podpory. Potom sa s každým zvíata a vyhlási, že umiera od hladu.

„Tak poďme na to!“ poteší sa otec.

Práve sme dojedli dezert, keď sa Jérôme, ktorý počas večere neprestajne robil narážky na svoje prekvapenie, konečne rozhodol prezradiť tajomstvo.

„Sedíte?“

Všetci sme prikývli. Jérôme sa nadul. Moja sestra, ktorá očividne vedela, o čo ide, zadupkala.

„Pamätáte sa na ten dom pri pláži v Arcachone?“

„Ktorý?“ spýtal sa Romain.

„Ten, o ktorom ste toľko rozprávali!“

Keď sme boli malí, s rodičmi sme často trávili deň v Arcachone. Vždy sme ich prehovárali, aby sme šli aj okolo domu s modrým priečelím, ktorý stál hneď

oproti mólu. Volali sme ho *dom na pláži*. Fascinoval nás veľkými francúzskymi oknami, záhradou plnou kvetov a vysokou špicatou strechou. Jedného dňa som vážne vyhlásila, že keď budem veľká, kúpim si ho. Všetci sa náramne smiali.

Jérôme stíchol. Všetky hlavy boli obrátené k nemu.

„A čo s ním?“ spýtal sa brat.

„Máte pred sebou nového majiteľa domu na pláži! A všetci ste pozvaní na leto!“

Sestra zatlieska, otec mu zablahoželá, deti začnú tancovať okolo stola a Romain sa na mňa usmeje. A mne to je jedno.

Nasledujúcich dvadsať minút strávime plánovaním leta. O týždeň sa začínajú prázdniny, mama si vzala dovolenku na celý júl, otec je už na dôchodku, Romain si neurčito hľadá prácu a sestra je doma s deťmi. Všetci majú teda voľno naraz a budú môcť odísť do Arcachonu. Niektorí dokonca dostane nápad pozvať aj obe staré mamy, aby rodina bola kompletná.

„A čo ty, Pauline?“ pýta sa ma sestra.

„Ja?“

„Vyhovuje ti júl?“

„Mám dovolenku až v auguste, ale to nevadí, bezo mňa sa predsa zaobídete.“

Určite neplánujem tráviť s nimi dovolenku.

„To nepripadá do úvahy, Popo, bez teba nejdem!“ namietne môj brat.

„Je mi to ľúto, ale naozaj si nemôžem dovolenku zobrať skôr. Pôjdem s vami nabudúce!“

Zamrmlú čosi o tom, aká je to škoda, a potom sa vrátia k tomu, čo ich naozaj zaujíma.

„Bazén je vyhrievaný?“

„Koľko je tam izieb?“

„Je tam aj kávovar?“

„Dá sa v záhrade parkovať?“

Neprítomne sa pozerám na túto rodinnú scénu
a v duchu ďakujem šéfovi, že mi určil dátum dovolenky.

Kapitola 8

„Takže je naozaj koniec?“

Romain mi položí otázku, na ktorú štyri mesiace márne hľadám odpoveď.

Je jedna hodina ráno, odprevádzam brata k autu. Ostatní sú už preč.

„Neviem. Myslela som si, že si to rozmyslí, a nič.“

Oprie sa o dvere auta a zapáli si cigaretu.

„Vyskúšala si všetko?“

Na chvíľu sa zamyslím nad všetkými pokusmi získať ho späť.

„Volala som mu hádam tisíckrát, hovorila som mu, že ho milujem, prosila som ho, potajomky som sa vkradla do nášho bytu a počkala som na neho nahá v posteli, pozvala som ho na večeru, pri ktorej som sa snažila znova v ňom prebudiť lásku, vyhrážala som sa mu, urobila som si selfie s neznámym chlapom v bare a dala som ju na Facebook, dva týždne som mu nevolala v nádeji, že to nevydrží a ozve sa. Myslím, že som vyskúšala všetko.“

Romain uznanlivo prikývne.

„Páni! To by som na teba nepovedal! V tej posteli si bola fakt nahá?“

„Ako ma pánboh stvoril.“

„No doriti.“